

Nr 85.

Av herr **Petterson, Malkolm, m. fl.**, om ökat anslag till vägbyggnadsändamål.

I årets statsverksproposition begär Kungl. Maj:t ett anslag till vägbyggnadsändamål för 1921 av 4,5 miljoner kronor. För 1918 utgjorde detta anslag 3,5 miljoner och 1919 — 4,5 miljoner kronor.

Ehuru väg- och vattenbyggnadsstyrelsen fann detta sistnämnda belopp otillräckligt för 1920, ansåg dock styrelsen, att anslaget för detta år borde begränsas till samma belopp som för 1919 eller 4,5 miljoner kronor. Av sparsamhetsskäl, och då anslaget enligt hans mening under detta år icke syntes komma att så hårt tagas i anspråk, nedsatte departementschefen anslaget för 1920 till 3,5 miljoner kronor, dock förutsattes att en sådan ökning borde kunna ske ett följande år att denna minskning i anslaget då kompenseras.

I sin motivering för anslaget för år 1921 framhåller väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, att tillströmningen av framställningar under 1919 ökats, och att ett sådant belopp (3,5 miljoner kronor) numera icke på långt när förslår till täckande av behovet och begär därför för 1921 — 4,5 miljoner kronor ökat med besparingen från 1920 — 1 miljon kronor, sålunda begäres för 1921 ett anslag av 5,5 miljoner kronor. Departementschefen anser sig emellertid, av sparsamhetsskäl, och då enligt hans förmenande vägbyggnader kunna förväntas ännu en tid komma att bedrivas i begränsad omfattning, böra föreslå ett anslag för 1921 av 4,5 miljoner kronor.

Enligt vår uppfattning får frågan om vårt vägväsendes utveckling icke enbart betraktas såsom en ren kostnadsfråga från statens synpunkt. Det är för befolkningen i många orter av landet ett livsvillkor att bättre kommunikationer åstadkommas, och vad det allmänna härvid bidrager i form av anslag återvinnes till fullo genom det uppsving på det produktiva området som härigenom uppstår.

Enligt uppgift från väg- och vattenbyggnadsstyrelsen uppgick an-

talet av de vägföretag, för vilka anslag söktes men ej utbetalts den 1 januari detta år, 533 stycken med en sammanlagd väglängd av 3,502 kilometer och krävande en anslagssumma av 19,075,000 kronor.

Det är uppenbart, att en dylik balans icke minskas, utan i stället ökas, såvida icke en kraftig ökning av tillgängliga anslag kommer att ske.

Visserligen är det riktigt, att en viss återhållsamhet under de sista åren visat sig beträffande utnyttjandet av detta och andra jämförliga anslag, men detta är beroende därpå att, innan en viss stabilisering i det finansiella läget inträtt, har det knappast varit möjligt att beräkna kostnaden för ett företag och därför ej heller att få bindande entreprenader till stånd. Numera förefinnes emellertid denna möjlighet, och det enda skäl som nu kunde tala för en fortsatt återhållsamhet i fråga om vägbyggnader vore, i fall man kunde förvänta en väsentlig stegring i penningvärdet under de närmaste åren. Efter allt att döma kommer väl detta icke att inträffa, och rätta tidpunkten synes oss därför nu vara inne att öka anslaget till ett belopp, som i någon mån motsvarar penningvärdet av det anslag, som utgick vid tiden för världskrigets utbrott.

Den oro som nu råder på arbetsmarknaden, och ovissheten om arbetstillgången i landet under de närmaste åren synes oss även tala för att ett större belopp ställes till förfogande för vägbyggnadsändamål än som Kungl. Maj:t föreslagit.

På grund av det anförda tillåta vi oss vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta att till bidrag för anläggning av nya samt förbättring eller omläggning av backiga eller eljest mindre goda vägar på extra stat för år 1921 anvisa ett reservationsanslag av 7,000,000 kronor.

Stockholm den 21 januari 1920.

S. M. Petterson. K. G. Rosling. K. J. Gustafsson. Joh. Kjellén.
